

alle de Tvivlstilfælde, der kunne opstaa, saaledes at Overtoldbestyrelsen selvfølgelig maa have Ret til at afgøre mange Spørgsmaal efter egen Myndighed. Men der er dog i det mindste et Par Forhold, som jeg kunde have ønsket præciserede i Loven. Jeg skal for det første nævne Forlis, det Forlis, som gaar for sig paa den Maade, at Skibet gaar under med Mand og Mus, og hvor man altsaa savner fuldstændig Efterretning om det. Der rejser sig det Spørgsmaal, hvor længe man skal vedblive at betale den halv-aarlige Konsulatsgift. Naar vil man bestemt paaregne, at Skibet er forlitt? Der findes i Søloven et Par Bestemmelser om dette Spørgsmaal, og man kunde deraf maasse slutte, at Overtoldbestyrelsen vil handle i Analogi med Søloven; men jeg vilde dog have ønsket, at det var blevet præciseret i denne Lov. Søloven fastsætter jo med Hensyn til Assuranceertatning, at et Skib antages for tabt, for at være gaaet under med Mand og Mus, naar der er forløbet 3 Gange saa lang Tid, som et Sejlskib vilde behøve til at tilbagelægge Rejsen fra det Sted, hvorfra man sidst har hørt Efterretninger om Skibet, til Bestemmelsesstedet; naar den Tid er forløben, anses det for sikkert, at Skibet er tabt; men saa bliver dernæst at bestemme det Tidspunkt, paa hvilket Skibet antages at være tabt, og dette Tidspunkt fastsættes med Hensyn til Hyren til Kaptajn og Mandskab saaledes, at man betragter Skibet som gaaet under, naar Halvdelen af den Tid er forløben, som Skibet under almindelige Forhold vilde anvende til at tilbagelægge Rejsen fra det Sted, hvorfra man sidst havde Efterretning om det, til Bestemmelsesstedet. Der kan jo om et saadant Spørgsmaal, naar et Skib er gaaet tabt, let opstaa Stridigheder. Det kan være, at der er blevet betalt Konsulatsgift en eller maasse to Gange efter det Tidspunkt, som efter Søloven med Hensyn til Hyren skal regnes som det, da Skibet er gaaet tabt. Jeg vilde anse det for rigtig, at der var kommet en Bestemmelse ind i Loven herom, og jeg skal udtale det Haab, at Overtoldbestyrelsen ved Afgørelsen af saadanne foreliggende Tilfælde ikke vil optræde alt for strengt overfor Reederne, men være tilbøjelig til at tilbagebetale en Konsulatsgift, som er erlagt af Rederiet

efter det Tidspunkt, da man i Genhold til Søloven kunde antage, at Skibet er gaaet tabt.

Der er en anden Bestemmelse i § 2, som jeg ogsaa kunde have ønsket noget nærmere præciseret. Der staar om Afgiften, der opkræves af Toldvæsenet, at den paahviler Skibet, saafremt det i Halvaarets Løb udflyveres fra dansk Havn til indenrigt Sted. Værede Medlemmer, som i Fjor bestæftigede sig med Søloven, ville erindre, hvor megen Bøvær disse Udtryk „indenrigt“ og „udenrigt“, „Indland“ og „Udland“ osv. voldte ved Lovens Behandling, og det ligger jo i, at vi have dels Kongeriget Danmark og dels dets Bilande og Kolonier. Det blev nødvendigt i Søloven at indsætte en Bestemmelse om, hvad der skulde forstås ved Indland og hvad ved Udland, og det blev da defineret saaledes, at Indland var Kongeriget plus Færøerne, medens Island, Grønland og Kolonierne skulde betragtes som Udland. Her er der ikke fastsat noget derom. Vil man oversøre Sølovens Bestemmelse paa dette Forhold, tror jeg, at man vil komme til nogen Uretfærdighed, thi det vil dog ikke kunne forlanges at Skibe, som gaa direkte frem og tilbage mellem danske Havne her i Kongeriget og Havne paa Island, Grønland og Kolonierne, altsaa ikke komme til nogen Havn, hvor der er nogen dansk Konsul ansat, skulde erlægge Konsulatsgift. Jeg gaar ud fra, at det ikke vil blive forlangt; men det vil jo ofte ske, at et Skib, der herfra er udflyret til en Havn i de nævnte Bilande og Kolonier, og altsaa her bliver betragtet som gaaende i indenrigt Fart, fra Bilandene eller Kolonierne dirigeres til Udlandet, og i saa Fald skal det selvfølgelig betale Konsulatsgift. Der maa derfor her foreskrives bestemte Regler for, hvorledes Reederne have at forholde sig med Hensyn til Indberetning, eller hvorledes Afgiften skal opkræves i Bilandene og Kolonierne. Jeg skal med Hensyn til dette Forhold ogsaa udtale, at jeg nærer det Haab, at Overtoldbestyrelsen her ikke vil optræde med for stor Strengthed mod Reederne.

§ 4 indeholder jo en Bestemmelse om Godtgørelse til de nuværende Konsuler og Vicekonsuler, og § 6 indeholder en Bestemmelse om Godtgørelse til de fremtidige